

самитѣ турски войски, дойдохъ като факти, потвърждаючи описанията на руската нота, и турскитѣ дипломати, както и тѣхнитѣ съвѣтници и съюзници, трѣбваше да се позагрижхѣтъ, поне приеторно. Кжбржзлж Мехмедъ Паша, тогавашния В. Везиръ, пое ролята на реформаторъ и излѣзе да ревизира самъ лично турскитѣ области въ Европа и да въведе нуждитѣ подобръния въ българското най-вече немирующе население. Това бѣше прѣзъ пролѣтѣта на 1861 г. Маршрута на великия везиръ бѣше: Варна, Русчукъ, Видинъ и — прѣзъ Македония — Солунъ. Най-близекия пунктъ на ревизорската орбита за Търновската кааза бѣше гр. Свищовъ, и *раята* отъ тая кааза за тамъ испрати своята депутация. Избиранieto на депутацията стана въ каазалийскій градъ Търново и се състоеше: отъ Чорбаджи Георги Анагноста¹⁾, *Казабекили* и *ааза* (членъ) въ *Идаре-Мезлиши* (управителний съвѣтъ); Чорбаджи Георги Н. Кабакчиоглу, *мемлекетъ векили* (градски чорбаджия) и членъ въ сѣщия Идаре-Мезлиши; даскалъ Никола В. Златарски, секретаря на градско-училищната община, и азъ, като членъ отъ нея; Никола Евтимовъ и Хр. Дюстабана отъ Габрово. Турското градско и селско население имаше особно свои пратеници—*бейове* и *аги*. Въ нашата община въ Търново се разискахъ и изложихъ, въ видъ на прошение до пжтующия в. везиръ, ония подобръния за населението, които бѣхъ отъ общественъ и икономически характеръ—далечъ и отъ най-малкия намѣкъ за нѣкакви отдѣлни политически права за *раята*. До колкото помнѣхъ, всичкитѣ искания бѣхъ отъ икономическо-

¹⁾ Той бѣше родомъ отъ пословичното търновско Арбанаси, гдѣто нѣкога е билъ селски чорбаджия и тамъ живѣше постоянно. За него помнѣхъ слѣдующия расказъ: Арбанасчени се повдигнали да го пжджѣтъ и отишли да се плачѣтъ отъ него на *аянина* въ Търново. Резултата обаче излѣзълъ съвсѣмъ инакъ. Аянинътъ, вмѣсто да му отнеме *чорбаджилжка*, приложилъ му и тоя на *каза-бекили*. Бѣше кроткъ и добродушенъ българинъ. Провището му: *Анагноста* му е дадено отъ Илариона владиката, при когото нѣкога билъ анагностъ. Зло никому не правѣше, а и добро никакъ. Въ улицѣтъ на града никога не вървеше по тротуара, инѣкъ трѣбваше да слеза и да дава мѣсто на всѣкой турчинъ, на билъ и по-слѣдното запитие, който идѣше на срѣща му; изучилъ бѣше добръ *усулъ китабж*, инѣкъ казано турскитѣ *етикети*, и така бѣше несмѣняемъ чорбаджия въ *хюкюмата*. Подиръ освобождението още въ окупационното врѣме, правителството му опрѣдѣли една малка пенсия, отъ която той малко врѣме се ползува и умрѣ въ старостъ и — за удивление — въ крайна бѣдностъ, въпрѣки половинвѣковния му чорбаджилжкъ—доказателство на неговото добродушие,—рѣдкостъ въ хората отъ това звание, чорбаджии, *изедници* титуловани отъ народа. Остави синъ на 50 годишна възраст, Димитраки, който знаеше *еллинскій езикъ* прѣкрасно и — нищо друго, съ което да бѣде полезенъ за себе си и отечеството. Живъ ли е още, не знамъ.